

Αἱ θεῖαι μακρόθεν τὴν ἐκαμάροναν καὶ ἡ μία διηγείτο μὲ βεβαιότητα εἰς τοὺς γείτονάς της, ὅτι ὁ κ. Ἰωνίδης θὰ πάρῃ τὴν ἀδελφὴν τῆς κ. Ἀλήθη καὶ ὅτι πρὸς τιμὴν του δίδεται αὐτὴ ἡ ἑσπερίς.

Μετ' ὀλίγα δευτερόλεπτα τὸ πρᾶγμα ἐκυκλοφόρησεν ἐντὸς τῆς αἰθούσης καὶ μία κυρία συνεχάρη τὴν γραΐαν μητέρα τῆς κ. Ἀλήθη, ἣτις οὕσα κωφὴ ἐμειδίασε μόνον καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν . . . ὥστε ἡ κυρία ἐνόμισεν ὅτι τὸ συνοικέσιον αὐτὸ ἀπεφασίσθη πλέον.

Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν ἡ Νίκη, σστηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἀναζητήσασα τὴν Ἐλευθερίαν, ἐκάθισε πλησίον της.

Οἱ μαῦροι ὀφθαλμοὶ της ἀπήστραπτον καὶ ἡ λευκὴ ἐπιδερμὶς της ἐφαίνετο λευκοτέρα ὡς ἐκ τῆς ἐρυθρᾶς ἐνδυμασίας της.

— Πῶς ντρέπομαι, Νίκη μου, ἔλεγεν ἡ Ἐλευθερία.

— Θάρρος! Τώρα θὰ ἰδῆς τὸν δικό μου. Νὰ μοὺ πῆς ἂν σοῦ ἀρέσῃ, καί. Ἐμαθες τὰ νέα; Ἡ ἀδελφὴ τῆς κ. Ἀλήθη ἐκείνη ἡ καρακάξα, ὁ κόρακας θὰ πάρῃ τὸν κ. Ἰωνίδη.

Ἡ μήτηρ τῆς Ἐλευθερίας στραφεῖσα εἶπεν εἰς τὴν ἀδελφὴν της:

— Δὲν σοῦ τὸ ἔλεγα! καλὰ τὸ ὑπέθεσα.

Καὶ κατόπιν ἀποτεινομένη πρὸς τὴν Νίκην ἠρώτησε:

— Ποῖος σὲ τὰ εἶπε, Νίκη μου;

— Πῆγα στὸ κομμωτήριον νὰ διορθώσω τὰ μαλλιά μου καὶ ἡ κυρία Λαγκάδη κατέβη καὶ ἐκείνη εἰς τὸ κομμωτήριον διὰ νὰ τῆς ράψουν τὸ φόρεμά της . . . κάποιος τὴν ἐπάτησε καὶ τὴ ζούλησε.

— Χά, χά, χά. Πάντα τὰ παθαίνει.

— Ἐκείνη λοιπὸν τὸ εἶπε.

— Τυχηραὶς αὐταῖς ὄλαις τους.

— Δὲν βαρύνεσθε; δὲν ὑπάρχει τύχη; αὐταὶ διαθέτουν μέσα ἄθλια πολλά . . .

— Μάγια φαίνεται.

— Ὁ κύριος Ἰωνίδης! εἶπεν ἡ φωνὴ τοῦ ὑπηρετοῦ.

Ὅλα τὰ δίοπτρα ἐστράφησαν πρὸς τὸν ζᾶ-πλουτον νέον.

Ἦτο μικροῦ ἀναστήματος, μελάγχρους, εὐφροῦς φυσιογνωμίας, νευρικός ὀλίγον, συσπῶν τὰς ὀφρῦς διὰ νευρικῆς κινήσεως καὶ κλίνων τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ στήθος.

Αἱ μητέρες διώρθωσαν τὰς πτυχὰς τῶν ἐσθῆτων τῶν θυγατέρων των καὶ τὰς ἔδωκαν ὀλίγας συμβουλὰς.

Ἡ ἀδελφὴ τῆς κ. Ἀλήθη πράγματι δὲν ἦτο ὠραία, ἀντίθεσις τελεία πρὸς τὴν χαριτόδωρον ἀδελφὴν της. Εἶχεν ὀδόντας μικροὺς καὶ μαῦρους, οἵτινες ὅταν ἐμειδία ἐφαίνοντο ὡς σπῆλαι

ἑρεπίου. Ἡ ῥίς της ἦτο μακρὰ καὶ εὐσαρκος πρὸς τὰ κάτω, τὰ χεῖλη της μελανὰ. Τὸ ἀνάστημα της ὑψηλὸν καὶ κυρτόν, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ της τόσῳ ὠραίου κυανοῦ χρώματος, τόσῳ γλυκείας ἐκφράσεως, ὥστε ἐληθμόνοι τις τὴν δυσμορφίαν τῶν λοιπῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ προσώπου. Δὲν ἦτο ἀπὸ τὰς δυσμόρφους ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι προσπαθοῦν νὰ ἀρέσουν. Ἦτο σοβαρά, φέρουσα ἀξιοπρεπῶς καὶ τὸ ἀπλοῦν ἐνδυμὰ της καὶ τὴν δυσμορφίαν της.

Εἶχεν ὅπως ἔλεγον ὠραίαν φωνὴν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν συγκατετέθη νὰ ψάλλῃ εἰς τὰς ἑσπερίδας τῆς ἀδελφῆς της.

Αὐτὴν τὴν νέαν ἐμνήστευσαν αἱ κακαὶ γλῶσσαι μετὰ τοῦ κ. Ἰωνίδου. Μετὰ τὴν εἴσοδον δὲ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ νεαροῦ ζαπλοῦτου, κατεσκόπευον τὴν Ἀλεξάνδραν ὄλαι διὰ νὰ συλλάβωσιν ἐπ' αὐτοφῶρῳ τὴν συγκίνησίν της καὶ τὴν ταραχὴν της.

Ἐκείνη ἐκάθητο αἰδήμων καὶ συνεσταλμένη ὡς ἄλλοτε βεβαία ὅτι ὠμίλουν πολὺ διὰ τὴν δυσμορφίαν της, δὲν ἤθελε νὰ πλησιάσῃ οὐδεμίαν.

Ἐνίοτε ἡ ἀδελφὴ της διήρχετο καὶ τῇ ἔριπτε βλέμμα πλήρες στοργῆς καὶ μειδίαμα προστατευτικόν. Ἡ ὠραία γυνὴ ἐφαίνετο ζητούσα συγγνώμην, διότι ἐπλάσθη τοιαύτη.

[Ἐπεται συνέχεια] ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀθηναϊκὴ ἠχώ

Ἐχομεν ὑπ' ὄψιν τὴν Ἐκθεσιν τοῦ κ. Αἰγινήτου περὶ τῶν ἐν τῷ Ἀστεροσκοπεῖῳ ἐργασιῶν κατὰ τὸ ἔτος 1891—92. Διὰ ταύτης τὸ Ἀστεροσκοπεῖον παρίσταται ὡς ἐν τῶν λαμπροτέρων σημείων τῆς βελτιώσεως, τὴν ὁποίαν ἐκλήθησαν νὰ συντελέσωσιν οἱ νέοι εὐέλπιδες, ἀντικαθιστῶντες βαθμηδὸν τοὺς παλαιούς. Μία καὶ μόνη ἐπίσκεψις εἰς αὐτὸ ἀρκεῖ νὰ μᾶς πείσῃ. Καθαριότης καὶ τάξις παντοῦ, ἀπὸ τοῦ κήπου, ὁ ὁποῖος φυτεύεται καὶ περιφράσσεται, μέχρι τοῦ ἐντὸς τοῦ θόλου ἰσημερινοῦ τηλεσκοπίου, τοῦ δωρηθέντος ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ κ. Ἰωνίδου καὶ λειτουργοῦντος κανονικώτατα. Τὸ παλαιὸν τοιοῦτον τὸ βλέπει τις ἐν ἀπομαχίᾳ προσωρινῇ παρὰ τὴν εἴσοδον, ἕως οὔ ἔτοιμασθῇ θέσις καὶ δι' αὐτό. Τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ εὐρύ, φωτεινόν, κομψόν, μὲ βιβλιοθήκας, μὲ ὄργανα, μὲ χάρτας, μὲ εἰκόνας καὶ μὲ ἀναγνωστήριον πλουτισμένον διὰ τῶν καλλίστων ἀστρονομικῶν καὶ μετεωρολογικῶν περιοδικῶν. Καὶ τὰ ἄλλα γραφεῖα, ὅπου ἐργάζονται οἱ βοηθοί, ἐν τάξει. Ἐκείθεν ἀκούεται μονότονος καὶ παρατεταγμένος ὁ κρότος τοῦ τηλεγραφικοῦ ἀποδέκτου. Τὸ Ἀστεροσκοπεῖον λαμβάνει τώρα ὑπὲρ τὰ τεσσαράκοντα τηλεγραφήματα καθεκάστην, συνδεσμένον διὰ τῶν κυριωτέρων μετεωρολογικῶν σταθμῶν καὶ ἐνήμερον οὕτω πάντοτε τῆς ὅλης εὐρωπαϊκῆς ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως. Τὸ φωτογραφικὸν ἐργαστήριον — πᾶς ἀστρονόμος

σήμερον εἶνε κατ' ἀνάγκην καὶ φωτογράφος, — μικρὸν μὲν ἀλλὰ πλήρες. Ἡ αἴθουσα, ἐν ἣ τὸ μεσημβρινὸν τηλεσκόπιον καὶ τὰ συναφῆ πολυτιμώτατα χρονόμετρα, ἀπαστράπτει. Ἡ ἐργασία ἐδῶ τελεῖται ὄχι μόνον κανονικῆ καὶ ἀκριβῆς ἀλλὰ καὶ μετὰ σπουδῆς πυρετώδους. Τὸ παράδειγμα τὸ δίδει πρῶτος ὁ κ. Αἰγινήτης. Δὲν ἔχει ἄλλην σκέψιν, δὲν ἔχει ἄλλην φροντίδα ἀπὸ τὴν Ἐπιστήμην του καὶ τὸ Ἀστεροσκοπεῖόν του. Ἡ ἀνάδειξις αὐτοῦ καὶ προαγωγὴ ἀποτελεῖ τὴν μόνην του φιλοδοξίαν. Μένει ἐκεῖ καθεκάστην ἐργαζόμενος μέχρι τοῦ μεσονυκτίου καὶ πολλάκις πέραν αὐτοῦ. Τὸ ἑσπέρας κάμνει μᾶθημα εἰς τοὺς βοηθοὺς του, διὰ τῶν ὁποίων ἐλπίζει ὅτι μίαν ἡμέραν δὲν θὰ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ κάμνη ὅλας τὰς ἐργασίας αὐτὸς καὶ ὅτι θὰ εὐρίσκη καιρὸν καὶ διὰ νέας. Ἀλλὰ καὶ πόσον ἐργάζεται σήμερον, μόνος του σχεδόν, θάποδειξωσιν οἱ δύο τόμοι τῶν μεταφρολογικῶν μελετῶν ἐπὶ τοῦ κλίματος τῶν Ἀθηνῶν, τοὺς ὁποίους θὰ ἐκδώσῃ μετ' ὀλίγον. Καὶ δὲν εἶνε μόνον ἡ ἐπιστημονικὴ ἐργασία ἡ ὁποία τὸν ἀπασχολεῖ τὸ Ἀστεροσκοπεῖόν του ἔχει ἀνάγκην καὶ ἄλλου εἶδους ἐνεργείας πρὸς ἀπόκτησιν χρημάτων, ἐξοικονομησιν τῶν πολλαπλῶν του ἀναγκῶν διὰ τῶν ὀλίγων του μέσων, ἐρέλκυσιν πρὸς αὐτὸ τῆς προσοχῆς καὶ τῆς μερίμνης τῶν δυναμένων. Τὸ ἀστεροσκοπεῖόν μας δὲν ἔχει ἀκόμη τηλεσκόπιον διὰ σημαντικὰς ἀστρονομικὰς παρατηρήσεις. «Ἐκ δύο ἰκανῶν ἀστρονόμων τοῦ αὐτοῦ ζήλου καὶ τῆς αὐτῆς δυνάμεως — λέγει ὁ Αἰγινήτης ἐν τῇ Ἐκθέσει του, — ἐκεῖνος στέφει τὸ ἐπιστημονικὸν του σταδῖον δι' ἐπιτυχίῳ ἐν τῇ πρακτικῇ Ἀστρονομίᾳ, ὅστις ἔχει καὶ τὰ καίτοι μὲνα πρὸς τοῦτο ὕλικὰ μέσα, ἐν ᾧ ὁ στερούμενος τούτων τήκεται ἐν σημειωτῷ βήματι, θεωρῶν τοὺς ἄλλους γιγαντιαίους βήμασι προχωροῦντας καὶ θριαμβεύοντας». Ἀλλ' ἡ θεωρία αὕτη, μακρὰν τοῦ νὰ τῆχη ἀγόνως τὸν κ. Αἰγινήτην, διπλασιάζει τὸν ζήλόν του καὶ τὴν ἐπιμονὴν του. Ἐὰν οἰκονομῶν ἐκ τοῦ μισθοῦ του, ἐκ τοῦ ὁποίου ὄχι σπανίως ἐπήρκεσεν εἰς ἄλλας μικροτέρας ἀνάγκας τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου, ἐδύνατο ν' ἀγοράσῃ ἐν καλῶν τηλεσκόπιον, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὸ ἔκμαιεν. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀπαυτοῦνται χιλιάδες, τὰς ὁποίας ὁ κ. Αἰγινήτης δὲν ἔχει, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον φαίνεται διατεθειμένη νὰφιερῶσιν εἰς τὴν Οὐρανίαν ἢ Κυβέρνησις. Διὰ τοῦτο ὁ ἀστρονόμος μας ἐνεργεῖ σήμερον ἄλλως καὶ ἐπικαλεῖται τὴν ἐπέμβασιν τῶν δυναμένων. Σκεπτόμενος πόσης ὠφελείας θὰ ἐγίνετο πρόξενος μίαν νέα θωρεά, ἀνάλογος πρὸς τὴν τοῦ κ. Ἰωνίδου, καὶ διὰ τὸν τόπον καὶ διὰ τὴν ἐπιστήμην καὶ διὰ τὸν κ. Αἰγινήτην, τοῦ ὁποίου εἶνε ἄξια κριττονος τύχης ὁμολογουμένως καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ μόρφωσις καὶ τὸ τάλαντον, εὐχομαι ἐξ ὅλης ψυχῆς νὰ τὴν ἐπιτύχῃ πρὶν ἀπογοητευθῆ — ὅπως οἱ πλεῖστοι τῶν μετ' εὐκρινείας καὶ ζήλου ἐργασθέντων ἐν Ἑλλάδι.

*

Τὸ εὐχομαι ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ μετ' ἄκρου ἐνδιαφέροντος. Τὸ Ἀστεροσκοπεῖον δὲν εἶνε τι τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ πράγματι νὰφῆσῃ ἀδιάφορον οἰονδήποτε καὶ τῶν μόλις μεμυημένων εἰς τὴν ἐνεργείαν του καὶ τὴν ἀποστολήν του. Ἐν Ἀστεροσκοπεῖον παρί-

σταται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ παρατηρητοῦ ὡς ὅλον ὀργανικόν, ὡς ὃν ἐμψυχον. Ἰσταται ἀκίνητον καὶ ἐπιδητικὸν ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ βράχου, ἐγαῖρον τὴν γιγαντιαίαν θολωτὴν κεφαλὴν ὑπεράνω παντός, αἰωνίως βλέπον, αἰωνίως σκεπτόμενον. Ἐμψυχα καὶ ἄψυχα, ἄνθρωποι καὶ μηχαναί, σάρκες καὶ μέταλλα, συμφύρονται ἐντὸς τοῦ ἀρμονικῶς καὶ συναποτελοῦσιν ἑκουσίως ἠδελφωμένα τὸν πολὺπλοκον ἀλλὰ θαυμασίον ὀργανισμόν τῆς ὀράσεως ἐκείνης καὶ τῆς σκέψεως. Ἐχει τὴν ψυχὴν του τὸ Ἀστεροσκοπεῖον, τὸν Ἀστρονόμον του. Ἐχει τὸν ὀφθαλμὸν του τὸ Ἀστεροσκοπεῖον, τὸ τηλεσκόπιον. Ἀρκεῖ νὰ θελήσῃ ἡ ψυχὴ καὶ οἱ σιδηροὶ μῦες διανοίγουσι πάραυτα τὸ βλέφαρόν του, μίαν σχισμὴν εὐρεῖαν ἐπὶ τοῦ θόλου, καὶ ὁ ὑπερφυῆς ὀφθαλμὸς βυθίζεται ἐκεῖθεν εἰς τὸ ἀχανές τοῦ οὐρανοῦ. Ὅπως εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμόν, ὁ ἐγκέφαλος συνδέεται διὰ νεύρων μετὰ τῶν ὀπτικῶν ὀργάνων καὶ δι' αὐτῶν βλέπει τὸν ἔξω κόσμον ἢ ψυχὴν, βλέπει καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀστεροσκοπεῖου διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ του, τοῦ στρεφόμενου κατὰ θέλησιν πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ἀπείρου. Καὶ ἐκ τῆς ὀράσεως ἐκείνης τῆς πανισχύρου, τῆς ἀντικαθιστώσεως καὶ ἀφῆν καὶ ἀκοῆν, γεννᾶται τῆς ψυχῆς ἡ σκέψις καὶ διαχεῖται φωτισοῦσα τὸν κόσμον διὰ γλώσσης ἡρέμου ἀλλ' ἐπιδητικῆς, ὡς εἶνε τῆς ὑψηλῆς ἀληθείας ἡ γλῶσσα. Εὐτυχῆς ὁ τείνων ἐκάστοτε τὸ οὖς πρὸς τὴν γλῶσσαν ταύτην, τὴν ἀποκαλύπτουσαν τὰ μυστήρια τοῦ γλαυκοῦ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του ἀχανοῦς, τοῦ ἐσπαρμένου δι' ἀδαμάντων, ὅπου τοσαύτας ἐπιλανθήθησαν καὶ ἀπωλέσθησαν αἱ ἀπορίαι, ὅσας ἐγέννησεν εἰς τὴν ψυχὴν του ἡ θαυμασία ἐνδράσις!

Ἀλλοίμονον! Ἐχει μεγάλην ψυχὴν ἀλλ' ἀσθενῆ ὀφθαλμὸν τὸ ἀστεροσκοπεῖόν μας . . .

ΑΝΤΙΑΛΛΟΣ

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ¹

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑς HANNAH LYNCH

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'.

Ἐκδικηθῆς.

Περὶ τὰ τέλη Ὀκτωβρίου ὁ Ροδόλφος, εὐρισκόμενος τότε εἰς τὸ Μονακόν, ἐπληροφορήθη ἐκ τυχαίας συναντήσεως μετ' Ἀθηναῖον γνώριμον, ὅτι ὁ Κορ Τελάχας καὶ ἡ κόρη του ἐπανῆλθον εἰς Ἀθήνας. Χωρὶς κἂν ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴν Φωτεινὴν, ἀνεχώρησε μίαν ἑσπέραν, ἐνῶ ἔδιδεν ἐκείνη συναυλίαν.

Ὁ βαρῶνος καὶ ἡ βαρωνὶς Χοενφέλς ἐπρογευμάτιζον ὅτε ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν των.

— Ὁ Ροδόλφος! Κύριε τῶν δυνάμεων! ἀνεφώνησεν ὁ βαρῶνος, σεῖων περιχαρῆς τὴν δεξιάν τοῦ ἀνεψιοῦ του.

— Ὁ Ροδόλφος ἀνταπεκρίθη ψυχρῶς εἰς τὴν θερμὴν δεξιῶσιν τοῦ θεοῦ, ἀφῆκε τὴν θείαν του